

До Тернополя
Бабій Степан Олександрович

Вклоняюсь тобі,
 давнє місто з тернового поля,
Над плесом,
 що синьо-глибинно цвіте,
І душам високим людським,
 як високим тополям,
Де свіжо-зелене
 перейде колись в золоте.

Земля медоборна —
 до щедрого хліба і солі.
Десь там і мої
 заплелися русяві стежки,
Що їх розстеляла
 солodka й гірка наша доля:
в лавровому листі
 тернові ховали вінки.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/babii_stepan_oleksandrovyeh/do_ternopolia